

ere; thi her gælder det en organisatorisk Foranstaltning, der ikke er foreløbig, men efter sit Væsen maa være endelig. Jeg ser ikke rettere, end at da staa vi overfor langt mørkere Udsigter for Fremtiden end dem, vi for Øjeblikket have. Jeg tror derfor at skilbe den Forhandlingspolitik, i hvis Navn jeg taler, at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvorledes dette Forslag er at forstaa. Jeg føler mig overbevist om, at det ikke er Regeringens Hensigt paa dette Punkt at ville rejse et nyt og meget gennemgribende Strids-spørgsmaal, som vistnok for lange Tider vilde lukke Udsigten til en Forstaelse, men jeg tror, det er rigtigt, at dette Spørgsmaal inarest muligt bliver klaret. Der er naturligvis i og for sig ikke noget i, om den højtærede Minister har troet, at Folkestinget vilde forandre sin Stilling til denne Sag fra i Fjor til i Aar, og altsaa i Aar forandre den Afstemning, som fandt Sted, men da dette jo efter al Sandsynlighed ikke vil være Tilfældet, saa vil den højtærede Minister jo komme til at staa overfor det Spørgsmaal, hvad han da vil gjøre, naar denne Bevilling bliver forfattet i Rigsdagen. Jeg siger straks: Dette er et Spørgsmaal, som i og for sig ikke burde kunne gøres, det er et Spørgsmaal, som ligger for saa vidt udenfor alle parlamentariske Regler, men de Erfaringer, som tidligere ere indhøstede, gøre det, om jeg saa maa sige, nødvendigt, at disse Hensyn overspringes i Øjeblikket, og derfor retter jeg det Spørgsmaal til den ærede Minister, om vi kunne forstaa dette Forslag saaledes, at det ikke er Regeringens Hensigt at rejse nye gennemgribende Strids-spørgsmaal paa Finansloven.

Korsgaard: Det er med Overvindelse og ikke saa Betæneligheder, at jeg tager Ordet her i Dag, da ærede Medlemmer ville være opmærksomme paa, at det ærede Medlem, som plejer at være Ordfører fra vor Side, ikke er til Stede. Vi savne ham meget. Det er ikke ganske behageligt og ikke ganske let at tage Ordet fra denne Side, efter at vi i saa lange Tider have haft en Ordfører, hvis Indsigt og praktiske Erfaring er saa stor som den, det ærede Medlem for Besje Amts Vden Valgfres (Berg) er i Besiddelse af. Imidlertid have vi dog troet fra vor Side ikke at burde lade os afholde fra at markere vor Stilling til det foreliggende Spørgsmaal og til den politiske Situation i Almindelighed. Der er endnu foruden den Betænelighed, jeg har antydet, en anden, endnu større Betænelighed fra vor Side,

og det er, at den Forhandlingspolitik, i hvis Navn det ærede Medlem fra Møen (Bjssen) nylig talte, er af en mærkelig eksklusiv Natur. Denne Forhandlingspolitik synes at have den Opgave at ville stille en ret væsentlig Del af dette Ting fra disse Forhandlinger. Jeg behøver ikke at fremdrage mange Minder fra forrige Rigsdagssamling for at overbevise ærede Medlemmer om, at den Karakter, Forhandlingerne havde fra det ærede Medlems og hans Venners Side, for en væsentlig Del gik ud paa og i hvert Fald havde det Resultat, at en stor Del af dette Tings Medlemmer ikke med deres bedste Vilje kunde faa Del i disse Forhandlinger og maatte — jeg tror, mange beklage det — staa uden væsentlig Andel i de Resultater, der bleve opnaaede. Dette er ikke saaledes at forstaa, at vi fra vor Side i nogen høj Grad misunde de ærede Medlemmer de Resultater, af hvilke de saa stærkt rose sig, men vi kunne antage og haabe, at hvis vi i noget større Omfang havde faaet Lov til at deltage i Forhandlingerne baade her i Salen men navnlig i Forberedelserne af disse Sager, havde der dog været Mulighed for, at vore Anskuelse kunde have bevirket, at der var fremkommet Resultater, som havde været noget mere tilfredsstillende fra vort Standpunkt. Nu maa jeg beklage at høre af det ærede Medlem fra Møen og hans Venner, at de i Aar ville fortsætte i samme Spor som i forrige Rigsdag. Hvis ærede Medlemmer dermed mene den samme Arbejds metode, som det ærede Flertal her i Tinget havde i Fjor, og som navnlig gik ud paa, som jeg før antydede, at udelukke en væsentlig Del af Tingets Medlemmer fra at deltage i Forberedelserne af de vigtigste Spørgsmaal, hvis altsaa det ærede Medlems Udtalelser for ganske nylig ere at forstaa saaledes, at vi skulle være delte i et Flertal paa ca. 60 Medlemmer, der indbyrdes afgøre Resultaterne og saa komme og forelægge dem her, og i et stort Mindretal paa ca. 40 Medlemmer, som ingen Del maa faa i disse Forberedelser, saa siger jeg, at jeg meget beklager denne Udtalelse af det ærede Medlem. Det forekommer mig ikke, at denne Udtalelse i nogen særlig Grad stemmer med den forsonlige Karakter, som det ærede Medlem ellers ønsker at lægge over sin Politik. Det ser endog saaledes ud, som om de ærede Medlemmer fra den Side, hvortil jeg nu sigter, paa enhver Maade søge at stubbe en Del af dette Tings Medlemmer saa langt til Side som vel muligt. Dette fremtræder ikke alene i den Maade, hvorpaa de dreve deres Forhandlingspolitik i Fjor, og den Maade, hvorpaa de forsvarede den i Sommer rundt omkring i Landet, det